

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάξιμον υπό του Έκτακτου της Παιδείας ως το κατ'εξοχήν παιδαγωγόν περιόδιον σύγγραμμα, ελπίται παρασθῆναι εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀγαθῶς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οὐνομνησίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΪ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑξαετηρίου δραχ. 7. — Ἑξαετηρίου φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, Ἰωάνη Χρυσοσπηλαιώτισση.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 18 Μαΐου 1896

Ἔτος 18^{ος}. — Ἀριθ. 19

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΣΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 137)

Ἡ παράστασις λοιπόν, ἡ κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν μέλλουσα νὰ δοθῆ, ὠρίσθη διὰ τὴν 3 Αὐγούστου. Ἐν τούτοις, πρὸς τὸν εὐρωπαϊκὸν θίασον θὰ συνηγωνίζοντο καὶ οἱ Ἰνδοί, μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ φανοῦν κατώτεροι τῶν Εὐρωπαίων, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν, τὴν δεξιότητα καὶ τὴν εὐκίνησιν.

Τούτο δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον. Εἰς τὸ Φάρ· Οὐδέστ ὅπως καὶ εἰς τὴν Ἀλάσκαν, οἱ Ἰνδοὶ εἶνε ἐμπροθέως ἑρασταὶ τῶν ἀθλητικῶν καὶ ἀκροβατικῶν γυμνασμάτων, τὰ ὅποια ποικίλουν διὰ μιμικῶν παιγνίων καὶ κωμικῶν παραστάσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὁμοίως διαπρέπουσιν.

Ὅθεν, τὴν ἐρισθεῖσαν ἡμέραν, ὅταν συνηθροίσθη πλῆθος πολὺ, ἐθεάθη καὶ ἕτερος θίασος ἀκαρτιζόμενος ἐξ ἡμισείας δωδεκάβδος ἰθαγενῶν, τὰ πρόσωπα τῶν ὁποίων ἐκάλυπτε μέγα ξύλινον προσωπεῖον, ἀπειργιάρτου δυσμορφίας. Τὸ στόμα καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν προσωπείων τούτων ἐκινουῦντο διὰ μηχανισμοῦ, ὅστω δὲ ἐφαίνοντο ὡσάν ζωντανὰ ἀφρικώδεις ἐκεῖναι μορφαί, ἀὶ καταλήγουσαι ὡς ἐπιτοπλεῖστον εἰς ῥάμφη πτηνῶν φανταστικῶν. Οἱ μορφαμοὶ τῶν ἦσαν τόσον τέλειον, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ πύθηκος Τζὼν· Μπούλλ θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ μερικὰ μαθήματα ἐξ αὐτῶν.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος, ἡ Ναπολέαινα καὶ ὁ Μακρολέλεκας περιεβλήθησαν τὰς στολάς, τὰς ὁποίας ἐφόρουσιν συνήθως κατὰ τὰς παραστάσεις.

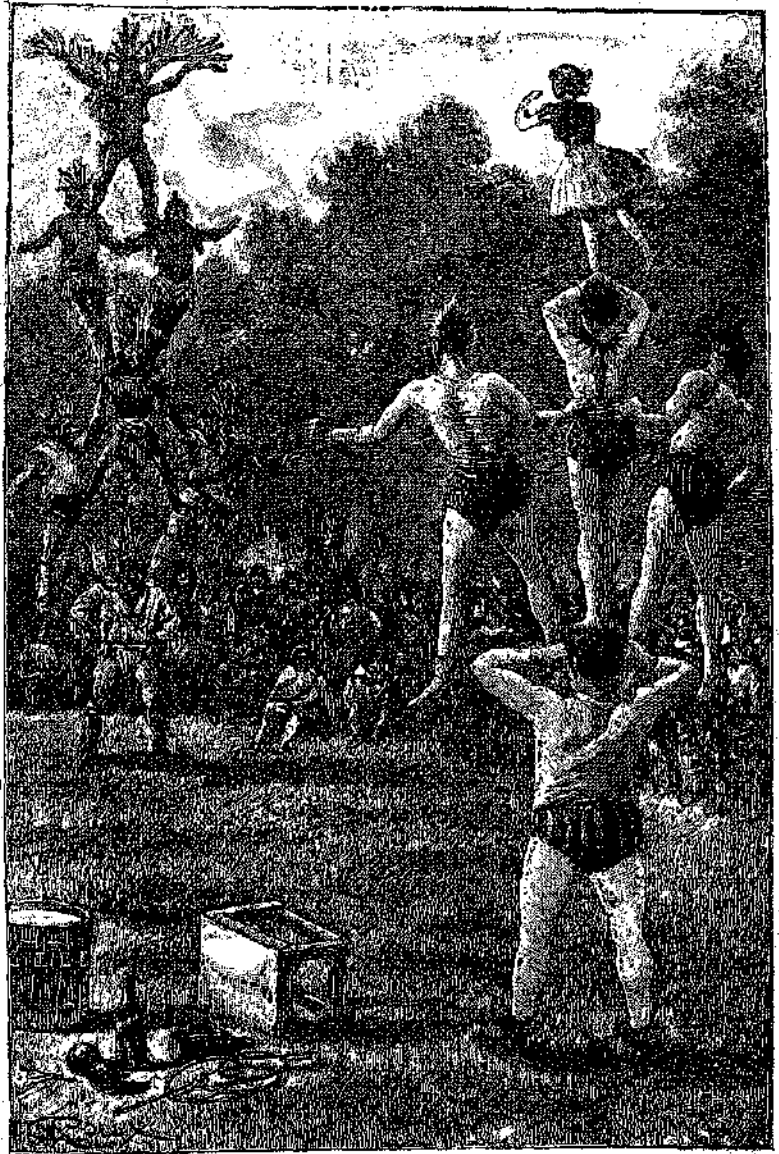
Ὡς τόπος διὰ τὴν παράστασιν ἐξελέγη ἐν εὐρὺ λειβάδιον, περιτριγυρισμένον ἀπὸ δένδρα, τὸ βάθος τοῦ ὁποίου κατεῖχεν ἡ Εὐδρομος Οἰκία ὡς σκηνογραφία. Κατέναντι ἐτοποθετήθησαν οἱ ἔμποροι τοῦ φρουρίου Γκουκῶν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των· δεξιᾷ δὲ καὶ ἀριστερᾷ οἱ Ἰνδοὶ σὺν γυναῖξιν καὶ τέκνοις, σχηματίζοντες ἡμικύκλιον, ἐκάπιζαν περιμένοντες τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως.

Οἱ προσωπιδοφόροι, οἱ ὅποιοι θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰ γυμνάσματα, ἔταντο χωριστά.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα, ὁ Μακρολέλεκας ἐπεφάνη εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ἀμάξης καὶ ἔκαμε τὴν συνήθη του προσφώνησιν:

«Κύριοι Ἰνδοὶ καὶ κυρίαὶ Ἰνδαί, θὰ ἰδῆτε αὐτὸ καὶ αὐτό...»

Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ὠμίλει τὴν σινουικὴν, ἢ στομφώδης

«Πυραμὶς πρὸς πυραμίδα.» (Σελ. 116, στήλ. γ')

εὐγλωττία του δὲν ἐξετιμήθη κατ' ἀξίαν ὑπὸ τῶν ἀκροατῶν. Ἐξετιμήθη ὁμοῦς γενικῶς ἡ ὑπόμονή, μεθ' ἧς ἐδέχθη τοὺς γι α κ β ε ς καὶ τὰς κλωτῆς που του ἔδωσαν ἐν ἀφθονίᾳ ὁ κύριός του, ὅπως συνεθίξεν εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστης παραστάσεως. Μετὰ τὸ ἀκαρτίτητον τούτου προσίμωον, ὁ Κασκαμπέλ ἐχαίρεισε τὸ πλῆθος καὶ εἶπε :

« Τώρα θὰ θαυμάσετε τὰ ζῶα μας ! »

Ἀμέσως προήχθησαν οἱ δύο σκύλοι καὶ μετὰ τὰ ἀξιοθαύμαστα παιγνιδία τῶν κατεμάγευσαν τοὺς ἀγρίους, οἱ ὅποιοι

ποτέ δεν είχαν ιδή γυμνασμένα ζώα. Ομοίως ήσαν πολύ και τα τεχνικά σκιρτήματα του πιθήκου Τζών-Μπούλλ. Καθ' όλον το διάστημα τούτο ο 'Αλέκος έπαιζε κορνέτον, ή Κορνηλία τύμπανον και ο Μακρολέλεκας την γραμμάσσαν. Αν οι 'Αλασκάνοι δεν έμαζεύθησαν και από την ευρωπαϊκήν αυτήν δρχήστραν, τούτο σημαίνει απλούστατα ότι έστερουόντο καλλιτεχνικού αισθηματος!...

Μέχρι της στιγμής εκείνης ο μικροκαρμένος θίασος δεν είχε κινηθή διόλου, μη κρίνων προφανώς κατάλληλον την στιγμήν διά να παρουσιασθή. Έπεφυλάσσετο.

« Η δεσποινίς Ναπολέαινα, ή έξοχος σχολοβάτις! » ανέκραξεν ο Μακρολέλεκας.

Και ή κορασία, παρουσιασθεύσα, υπό του ένδοξου πατρός της, ήρχισε τα γυμνάσια της. Κατ' αρχάς έχόρευσε με χάριν, ή οποία απέσπασεν ένθουσιώδεις έπευφημίας, έκδηλουμένας όχι διά κραυγών ή χειροκροτημάτων, άλλ' απλώς διά κινήσεων της κεφαλής. Τούτο συνέβη και όταν ανέβη εις έν σχολειόν και έπερικάτησεν επ' αυτού, έτρεξεν, έχόρευσε, μετά δεξιότητος, την οποίαν εθαύμασαν προπάντων οι 'Ινδαί.

« Η σειρά μου! » έφώναξεν ο 'Αλέκος.

Και χαιρέτισας τόν πλήθος, ήρχισε την άτελείωτον εκείνην σειράν των κυβιστημάτων, την οποίαν εξετέλεσε με την συνήτη του τέχνην και έτυχεν, όπως πάντοτε, της επίδοξιας του κοινού. 'Αλλά μόλις έτελείωσε και έχαιρέτισε διά βαθείας ύποκλίσεως τόν πλήθος διά τας ευγενείς του έκδηλώσεις, 'Ινδός συνομήλικός του απέσπασθη από τον θίασον και έπαρουσιάσθη, άφ' ου απέβαλε την προσωπίδα του.

« Όσα έκαμε πρό όλίγου ο 'Αλέκος τά επανέλαβε τώρα ο νεαρός ίθαγενής μετά τέχνης και εύκηνιας και δεξιότητος, την οποίαν θα έζηλευε και ο τελειότερος ακροβάτης. Οι συμπατριώται του τον έχαιρέτισαν ένθουσιωδώς, σείοντες την κεφαλήν.

Οι Κασκαμπέλ έσχον την εύγένειαν να χειροκροτήσουν τον αντίκλιλον αλλά συγχρόνως ο Καίσαρ έκαμε νεύμα εις τον Γιάννην νάρχισα τά γυμνάσματα της ισσροπίας, εις τά όποια τον ένόμιζεν άπαράμιλλον.

Ο Γιάννης ένθαρρυνθείς από έν νεύμα του Σέργιου και από έν μειδίαμα της Καγέτης, έλαβε τας φιάλας του, τά πινακία του, τας σφαίρας του, τά μαχαίρια του, τους δίσκους του και έξετέλεσε τά παιγνιδία που ήξευρε, τελειότερα παρά ποτέ.

Ο Κασκαμπέλ έρριψε προς τους 'Ινδούς βλέμμα ύπερηφανείας και ίκα-

νοποιήσεως, τόν όποιον ένεύχε και κάποιαν πρόκλησιν. Έφαινετο ώς να τοις έλαγε:

« Πάρτε τά μούτρα σας να κάμετε και σεις τά ίδια! »

Η πρόκλησις ένοήθη άναμφιδόλως, διότι, εύθύς, εις έν νεύμα του Τυχ ή, άλλος 'Ινδός, απέσπασε τόν προσωπίδον, απέσπασθη από τον θίασον και έπροχώρησεν.

Ητο ο θαυματοποιός Φέρ-Φου, ή δόξα και τόν καύχημα της φυλής του.

Έλαβε τότε τόν έν κατόπι του άλλου, τά εργαλεία, τά όποια μετεχειρίσθη και ο Γιάννης και επανέλαβε έν προς έν τά γυμνάσματα του αντίκλιλου, διασταυρώνων τά μαχαίρια και τας φιάλας, τους δίσκους και τους δακτυλίους, μετά δεξιότητος και χάριτος έφαμιλλου όμολογουμένως προς την του Γιάννη Κασκαμπέλ.

Ο Μακρολέλεκας έμεινε με στόμα άνοιχτόν... Ο Κασκαμπέλ έχειροκρότησε και αυτήν την φοράν, άλλα χωρίς δρεξιν, με τόν άκρον των δακτύλων...

« Διαβολε, ψιθυρίζε. Ποτέ δεν το ήλιπα από τους Έβρυθοδέρμους. Είνε καλά γυμνασμένοι... πολύ καλά γυμνασμένοι... Μόνον ποί δεν έχουν καλήν άνατομήν. Μία που ήλαμην εις τον τόπον των, δεν έπρεπε νάνταγωνισθούν μαζί μας. 'Αλλ' άδιάφορον! Θα τους δείξωμεν τί άξιζομεν! »

Κατά βάθος ήτο πολύ δυσαρεστημένος, διότι εύρεν αντίκλιλους, εκεί όπου δεν έπερίμενε να εύρη παρά θαυμαστάς. Και τί άνατομιαστας! 'Ιθαγενής της 'Αλάσκας, με άλλους λόγους δηλαδή άγρίους! Ο έγωισμός του ως καλλιτέχου υπέστη καίριον τραύμα. Τί διάβολο, έλεγεν. Η να είσαι σαλτιμπάγκος ή να μην είσαι. Οι άγριοι της 'Αμερικης να σε βάζουν κάτω! α, αυτό πάει πολύ!...

Αλλά δεν είχεν άπελπισθή έντελώς. Υπήρχεν ακόμη έν γυμνασμα, τόν όποιον πιθανόν οι άγριοι να μη ήσαν εις θέσιν να επαναλάβουν.

« Έμπρός, παιδιά, ανέκραξε βροντοφώνως. Την ανθρώπινην πυραμίδα! »

Και όλοι έτρεξαν προς αυτόν. Έκαίνος έκαρρώθη στερεώς επί του έδάφους με τά σκέλη άνοιχτά, με τά πλευρά τενομένα, με τόν στέρνον προτεταμένον. Επί του άριστερού του άμμου ανήλθεν έλαφρός ο Γιάννης και έδωσε την χείρά του εις τον Μακρολέλεκαν, δρθιον επί του δεξιού άμμου. Κατόπι ανήλθε και έκάτησεν επί της κεφαλής του ο 'Αλέκος και εις αυτού την κεφαλήν, ως έπιστέγασμα του οικοδομήματος, έκάτησεν ή Ναπολέαινα, στέλλουσα διά των χειρών ριλήματα εις τόν πλήθος.

Μόλις κατεσκευάσθη ή γαλλική πυραμίδα, ότε άπέναντί της ύψώθη μία

άλλη, πυραμίδα αυτή ίθαγενής... Χωρίς νάποβάλουν τας προσωπίδας των τά μέλη του ίνδικού θίασου άπετέλεσαν πυραμίδα όχι πλέον με πάντε άλλα με έπτά πρόσωπα. Πυραμίδα προς πυραμίδα! 'Αλλά τόν ίνδικόν οικοδομήμα υπερέβαλλε κατά έν πάτωμα τόν γαλλικόν.

Τόν πλήθος των ίνδών ένθουσιάζεσται και έπευφημαί αυτήν την φοράν τους ίδιούς του. Η γηραιά Έβρώπη ενικήθη υπό της νεαρής 'Αμερικης, και ποίς 'Αμερικης! Της 'Αμερικης των Κογιουκόνων, των Ταναγας και των Τατανόκων!

Κατηχυμένος και τεταραγμένος ο Κασκαμπέλ, δεν ήμπορούσε να κρατηθή περισσότερο εις εκείνην την στάσιν, μετεκινήθη χωρίς να θέλη και τά μέλη της οικογενείας του έρρίφθησαν από τας ύψηλας εκείνας σφαίρας εις την γήν.

« Την επάθαμεν! » ειπεν άφ' ου άπηλάχθη του ανθρώπινου εκείνου φορτίου.

« Ησύχασε, φίλε μου, τώ ειπεν ο Σέργιος, δεν άξιζει τον κόπον να... »

« Δεν άξιζει τον κόπον;! Πώς φαίνεσθε ότι δεν είσθε καλλιτέχνης, κύριε Σέργιε! »

Είτα άποταθείς προς την σύζυγον του: « Έμπρός, Κορνηλία! Θα καλέψη! Νά ιδούμεν ποίος από τους άγρίους αυτούς θα τολμήση να μετρηθή με την ανικήτησαν του Σικάγου! »

(Έκται συνέχεια)

ΓΕΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ
κατά τή Γαλλικόν του 'Ιουλίου 1896

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ

« Ο καλός ο κηπούρος, όταν έρχετ' ο καιρός, θέλετε να σάς το είπω τόν τί κάμνει μεσ' 'ς τόν κήπο; »

Σκάφτει μίαν αύλακιά και φυτεύει τά κουκκιά, σκάφτει άλλη μία και σπειρει άρακα, ήγουν λαθύρι.

« Υστερα σε μία πρασιά ποτισμένη με δροσιά σπειρει τόν πλατύ μπαζέλα, όσπριο γλυκό σαν μέλι.

Και φυτεύει παρεκεί τά ρεθύθια, τή φακή, και καλόδραστα φασούλια να πουλή με τά σακουλία.

Μά τον κήπο τον σφαλεί με μία φράχτη άψηλή και του σπίνει μεσ' 'στη μέση ένα σκιαχτρο με τόν φέσι.

Νά μην έμβουν οι κακοί και του κλέψουν την φακή. Νά μην πίν' τά μαυροπούλια και του φάγουν τά φασούλια.

[Έκ των του Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

TA NEA THE MARTHAE

Παιδιά μου,

Τόν έπεριμένετε να σας γράψω σήμεραν άθηναϊκήν επιστολήν, αντί του κυρίου Φαίδωνος; « Αν δεν το είδατε στον ύπνον σας, βέβαια όχι! Νά ιδήτε όμως πώς συνέβη αυτό. »

Τόν πρωτό ή Διαπλάσις πολύ άνήσυχη, μου είπε:

« Μάρθα, τί να γίνεται ο κύριος Φαίδων; είνε Πέμπτη και ακόμη δεν μου έστειλε την επιστολήν του. Σε παρακαλώ πολύ να πεταχθής ως τόν σπίτι του μία στιγμή και να ιδής τί τρέχει. Φοβούμαι μήπως είνε άρρωστος, διότι προχθές μου έλεγεν ότι ήσθάνετο άδιαθεσίαν. »

Νά πεταχθώ! Γρηγά γυναίκα τώρα, να πεταχθώ! Σου μεταχειρίζεται κάτι φράσεις ή καλή μου κυρία!... Και όμως, με όλα μου τά γεράματα, έτρεξα' ά, ποτέ δεν έτρεξα γρηγορώτερα εις τόν σπίτι του κ. Φαίδωνος! Η άνησυχία περί της υγείας του μου έδωσε πραγματικώς πτερά. Α, τόν αγαπώ έγώ σαν παιδί μου, τον κύριον Φαίδωνα! Όσες φορές έρχεται εις τόν Γραφείο, πάντα έχει ένα λόγο γλυκό και διά την καλήν του τή Μάρθα. Όπως αγαπά τά νειάτα σας, αγαπά και τά γεράματά μου, παιδάκια μου! Τι καλός που είνε...

Τόν εύρηκα εις τόν σπίτι του. Είχε να βγή τρεις ημέρες. Ήταν άρρωστος, κρυολογημένος. Έκάθητο εις μίαν πολυθρόναν, μέσα εις τόν κατάκλειστον δωμάτιόν του.

« Καλό 'στη Μάρθα, μου ειπεν, άμα με είδε. Θα σ' έστειλε βέβαια ή Διαπλάσις να ιδής τί γίνομαι, διατί δεν έστειλά επιστολήν. »

« Μάλιστα, κύριε Φαίδων! »

« Πώς λυπούμαι, καίμενη Μάρθα. Αυτή τή φορά δεν θα ήμπορώ να γράψω εις τά παιδιά. Χθές ήμουν όλη την ήμέρα 'ς τόν κρεβάτι σήμερα από τόν κινένο βουίξει τόν κεφάλι μου και τά χέρια μου τρέμουν. Πώς να γράψω;... »

« Αφ' ου είσθε καλλίτερα, ε, δεν περαίξει, για μία φορά... Αλήθεια όμως θα λυπηθούν τά παιδιά... »

« Ναι! και είχα να τους γράψω ένα σωρό πράγματα. Είχα να τους γράψω για τόν Φωκιανόν που πέθανε. Τόν πατέρα της γυμναστικής... »

« Ναι, είδα την κηδεία του, είπα έγώ' δη ή νεολαία τόν ακολούθησε ως τόν τάφον. Τού είχαν περισσότερα από τριάντα στεφάνια... Τι όραία κηδεία. »

« Του άξιζε, Μάρθα, του άξιζε! μου ειπεν ο κύριος Φαίδων. Ο Φωκιανός ειργάσθη με ζήλον και αὐταπάρησιν ο Φωκιανός εισήγαγεν εις τόν τόπον μας

την γυμναστικήν, ο Φωκιανός εγύμνασε και ανέδειξε τους πρώτους άθλητάς, εις τόν Φωκιανόν όφειλονται τάποτελέσματα των 'Ολυμπιακόν 'Αγώνων που τόσο ένίμησαν τους Έλληνας. Α, ήθελα να τα είπω δλ' αυτά εις τά παιδιά' ήθελα να τα κάμω να σέβωνται και να λατρεύουν την μνήμην του ένθουσιώδους αυτού Φωκιανού, του πατρός της Έλληνικής γυμναστικής... »

« Τι κρίμα!... »

« Ηθελα ακόμη να περιγράψω εις τά παιδιά την λαμπράν καλλιτεχνικήν Έκθεσιν του Ζαπτείου, που άπετελείτο από έργα όλων άλλων ζωγράφων, να τους 'πώ μαρικά πράγματα διά την ζωγραφικήν και να τα κάμω να γαγοούν την όρραϊαν αυτήν τέχνην. »

« Επί τή εύκαιρία αυτή θα τους έλεγα ότι μία φίλη μας, ή Έλληνη κ. Κ α λ λ ι τ ε χ ν ι σ ε, έστειλε εις την Διαπλάσιν ως δώρον μίαν όραϊαν ελαιογραφίαν επάνω σε γυαλί, παριστάσαν τόν Παρθενώνα. Α, είνε εύμορφον έργον, διά τούσ νεαράν ζωγράφον! Η Έλληνη κ. Κ α λ λ ι τ ε χ ν ι σ ε έχει μέλλον. »

« Την είδα κ' έγώ την εικόνα που λέτε, κύριε Φαίδων. Την έστειλαμεν να της βάλουν κορνίζα, διά να την κρεμάσωμεν εις τόν Γραφείον... Τι κρίμα να μην ήμπορητε να γράψετε... »

Ο κύριος Φαίδων δεν άπήτησεν. Έμεινεν όλίγας στιγμάς σκεπτικός. Έξάφνα εύρύρισε και μου λέγει:

« Νά σε 'πώ, Μάρθα. »

« Τι θέλετε, κύριε Φαίδων; »

« Δεν γράφεις εσώ μίαν επιστολήν εις τά παιδιά αντί έμού; »

« Έγώ, κύριε;... »

« Ναι εσώ. Ασχνημη ήταν ή επιστολή που τους έγραψες εκ μέρους της Διαπλάσεως; »

« Α, με κολακεύετε. »

« Δεν σε κολακεύω διόλου και να τους γράψω. Νά με δικαιολογήσης και να τά 'πής όλα αυτά που σε είπα... »

« Πάλι σε μεπελάδες φίλο λογικόν ούς ή καίμενη ή Μάρθα. Πώς να ρχίσω και πώς να τελειώσω... »

« Α, έγώ να σου 'πώ πώς να ρχίσω: « Πρωτον έρχομαι να έρωτήσω διά την καλήν σας υγείαν. Έγώ, δόξα τώ Θεώ υγειαίνω, καθώς και όλοι μας. Μόνον ο κύριος Φαίδων είνε λιγάκι άρρωστος κτλ. κτλ. »

« Έχετε δικιο. Έτσι αρχίζω και ύστερα τους τα λέγω όλα. »

« Βέβαια! Μην ξεχάσης ύστερα να τα άσπαθής εκ μέρους μου, όπως κάμνω κάθε εβδομάδα, και να τους 'πής ότι άν γίνω καλά... »

« Ξεύρω, ξεύρω, κύριε Φαίδων. Πηγαίνω τώρα να γράψω την επιστολήν, διότι δεν μένει καιρός. Χαίρετε και περαστικά. »

Έβύρισε εις τόν σπίτι και αφού τα είπα εις την Διαπλάσιν και έζήτησα την άδειάν της, έκαμα δτι μου παρήγγειλεν ο κύριος Φαίδων.

Τόν βλέπετε. Αν δεν σας εύχαρίστησα, έγώ βέβαια δεν πταίω.

Σας φιλώ γλυκά γλυκά.

Η ΜΑΡΘΑ ΕΛΑΣ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

« Ένα βράδυ χειμωνιάτικο, μόλις είχαν πείση εις τόν κρεβάτι των να κοιμηθούν, ένας γέρον χωρικός με τή γρηά του, άνεμος δυνατός έπράταξε την πόρτα των, που έλεγές πως θάνοιξη. »

« Πρέπει να βάλωμεν τόν σίδερο » είπαν και οι δύο μαζί. »

« Σήκα! — Σήκα εσώ. — Και γιατί έγώ; »

« Έπιλονείκησαν όλίγον, έωςότου έπέσθησαν δι την πόρτα έπρεπε να υπάγη να την κλείση εκείνός που θα παρπονείτο πρώτος έναντίον του άνέμου. Έσώπασαν λοιπόν και καθένας έπροσπάθησε να κοιμηθή διά να μην άκούη τίποτε. »

Έξάφνα εύπνοον και οι δύο διαμιάς και άκοιμένον άλαλοι από τόν τρομό τους και από την έκπληξί τους. Δύο διαβολάκια, σαν μαγκόπαιδα με πολύ ασχημα μούτρα, ήσαν καθισμένα μπροστά 'στη φωτιά. »

« Δειψώ, είπε τόν ένα. Αυτό τόν σπίτι, άν και φαίνεται άκατοίμητο, — άφ' ου ή πόρτα του ήταν άνοιχτή, — πρέπει να έχη κάποιον κρασί. »

« Έγώ πεινώ, είπε τόν άλλο και θα φάξω 'ς τόν ντουλάκι να βρω φωμί. Και έσηκώθηκαν. »

Ο χωρικός έπετάχτηκε τότε από τόν κρεβάτι του. « Τόν κρασί μου! που τόν φτείνω με τόσο κόπο! » είπε.

« Τόν φωμί μου! που τόν ζυμώνω με τόσα βάσανα! είπε μαζί και ή γυναίκα. Και έσηκώθησαν και οι δύο, και χωρίς να φιλονεικούν πλέον ποίος θα έμενε 'ς τόν κρεβάτι, έτρεξαν άπεναντίας μαζί και άφ' ου έστακίστηκαν να φύγουν τά διαβολάκια, έβαλαν και οι δύο τόν σίδερο της πόρτας — και έτελείωσαν έτσι από εκεί που έπρεπε να αρχίσουν! »

[Κατά τή Γερμανικόν του ΓΚΑΙΤΕ]

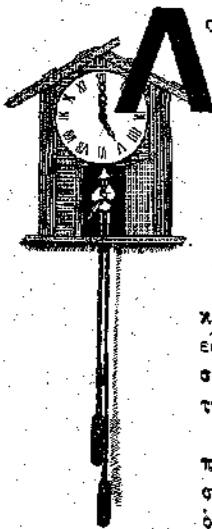
Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Είν' υποχρέωσ' ιερά απ' τόν Θεό, απ' την Φύση, 'ς την εργασία με χαρά καθείς να συνειθίσθ. Όποιος δεν σπειρη την σπορά και δεν καλλιεργήσθ, καρπούς δεν θάβρη μά φορά να κόψη, να θερίσθ. »

[Έκ των του Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

“ΑΤΥΧΟ ΩΡΟΛΟΓΙ !”

Α.

ΟΠΩΣ αντίο, Γεωργάκη μου, και κάνε υπομονή, είπεν ο Γιαννάκης πρὸς τὸν ἀδελφόν του. — “Αναίσθανθης κρύο, νὰ σκεπάσης με τὸ χράμι τὰ ποδαράκια σου” ἀκούς, πουλάκι μου; εἶπεν ἡ μητέρα ἀσπαζομένη τὸ τέκνον της. — Προπάντων νὰ πέρσης ἔς τὸ κρεβάτι σου νωρίς, τῷ εἰπεκαὶ ὁ πατέρας, θωπεύσας τὴν παρειάν του.

— Χωρὶς ἄλλο θὰ σου φέρω ἓνα κομμάτι γλύκισμα, θὰ σου διαλέξω μάλιστα τὸ καλλίτερο, εἶπε πάλιν ὁ Γιαννάκης, θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἐυχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Γεωργάκης, εὐχαριστῶ καλῆ διασκέδασι !

Καὶ εἶδε τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀδελφόν του φεύγοντας, χωρὶς νὰ κλαύσῃ, ἂν καὶ κατὰ βάθος ἠσθάνετο στενωχωρίαν πολλήν.

Τὴν Κυριακὴν ἐκείνην εἶχαν μεγάλην διασκέδασιν εἰς τοῦ θεοῦ Λεωνίδα. Ἐκεῖ θὰ ἦσαν μαζεμένοι ἄλλοι οἱ μικροὶ ἐξ ἀδελφοὶ καὶ ἄλλοι οἱ μικροὶ ἐξ ἀδελφαί. Πρὸ πολλοῦ καιροῦ γονεῖς καὶ παιδία τὴν ἐπερίμεναν τὴν ἡμέραν τῆς διασκέδασεως μετὰ μεγάλου πόθου καὶ ἀνυπομονησίαν. Ἀλλὰ τί ἀτυχία διὰ τὸν Γεωργάκη ! Τέσσαρας ἡμέρας πρὸ τῆς ὡραίας ἐορτῆς, κρυολογεῖ δυνατὰ καὶ ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀπαγορεύει νὰ ἐξέλθῃ πρὶν περάσουν δώδεκα ἡμέραι !

Ἡ λύπη του εἶνε μεγάλη ἄλλ’ ἀντὶ νὰ γρυλιάζῃ καὶ νὰ κλαύσῃ, ὅπως κἀμουν μερικὰ παιδία που δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ ὑποφέρουν μετὰ καρτερίαν καὶ τὸ παραμικρότερον ἀτύχημα, ὁ Γεωργάκης, ὁ ἐννεαετής μόλις Γεωργάκης, ὁ ὅποιος ὁμῶς ἔχει πολὺν νοῦν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, ἀπεφάσισε γενναίως νὰ συμμορφωθῆ μετὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ.

Μόνον δταν ἐφυγαν ἄλλοι καὶ ἐμείνεν εἰς τὸ σκίτι μόνος, κατελήφθη διὰ μίαν στιγμὴν ἀπὸ μεγάλην μελαγχολίαν.

Ἡ κυρία Ἀγαθονίκου, ἡ ὁποία ἐλυπεῖτο πολὺ διότι ἄφινε τὸν Γεωργάκη τὴν εἰς τὸ σκίτι, τῷ εἶχε προετοιμάσῃ ἐν γαστρί, ἀποτελούμενον ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ πού του ἤρσαν περισσότερο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων τοῦ εἶχε καὶ δύο πιτατάκια κρέμα σοκολάτα, τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον ὁ Γεωργάκης ἀγαποῦσεν ἐξαι-

ρετικῶς ἀλλὰ καὶ ἡ μαγείρισσα τὴν ἐπετύγχανεν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἀλλ’ ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραία φαγητὰ μόνον εἰς τὰς εἴς θὰ ἤρχοντο εἰς τὸ τραπέζι καὶ τῶρα ἦτο μόνον τέσσαρες. Τὶ νὰ κάμῃ ὅλην αὐτὴν τὴν ὥραν; Νὰ διαβάσῃ; Ὁ Γεωργάκης εἶχε διαβάσῃ πολὺ αὐτὰς τὰς ἡμέρας πού ἐμείνε ἔς τὸ σκίτι; ἔπειτα, καθὼς ἦτο συναχωμένος, ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ἔφερε κονοκέφαλον.

Νὰ παίξῃ; Ὁ Γεωργάκης ἦτο συνειδημένος νὰ παίξῃ πάντοτε μετὰ τὸν Γιαννάκη. Μόνος του δὲν εἶχε παίξῃ ποτέ; δὲν ἠμποροῦσε νὰ παίξῃ. Ἐν τούτοις ἐβγάλε ἀπὸ τὸ κουτί τοὺς μουλυμένους στρατιώτας του καὶ τὸ χάρτινον φρούριόν του, παρέταξε τὰ δύο στρατεύματα ὡς ἐν μάχῃ καὶ διέταξε πῦρ ! Ἀλλὰ τίποτε ! δὲν ἦτον ἐκεῖ ὁ Γιαννάκης διὰ νὰ δόσῃ καὶ αὐτὸς διαταγὰς ἀντιστοίχους καὶ νὰ γίνῃ μάχη σωστή. Ἐτελείωσεν ! Αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἔπρεπε νὰ παίζετο ἀπὸ δύο.

Ὁ Γεωργάκης ἐπῆρε τὸ τόπι τοῦ ἀλλὰ ὕστερ’ ἀπ’ ὀλίγον τὸ ἐβαρύνθη καὶ αὐτὸ καὶ τὸ ἔστειλε νὰ εὕρῃ τοὺς στρατιώτας του.

« Θεέ μου ! πῶς στενωχωροῦμαι ! ἀνέκραξε, λαμβάνων τὴν κεφαλὴν μετὰ τὰς δύο του χεῖρας. Τὶ νὰ κάμω ! τί νὰ κάμω ; »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ὠρολόγιον ἐκτύπησε τὴν μιστὴν τῶν τεσσάρων καὶ ἀμέσως ἓνας μικρὸς βοσκὸς ἐπρόβαλεν ἀποτόμως ἀπὸ τὸ ἔρμαράκι, τὸ εὕρισκόμενον κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα τοῦ ὠρολογίου, καὶ μετὰ τὸν αὐλὸν που ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ στόμα, ἔπαιξεν ἓνα τραγουδάκι ποιμενικόν. Καὶ ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του, ὁ μικρὸς βοσκὸς ἐμβῆκε πάλιν εἰς τὸ ἔρμαράκι του, ἀποφασισμένος νὰ ξαναπαρῆ μετὰ μίαν ὥραν, ὅπως συνείθιζε νὰ κάμῃ πιστῶς πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν

Τῷ ὄντι, πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἡ μάμη τοῦ κυρίου Ἀγαθονίκου εἶχε φέρῃ τὸ ὠρολόγιον ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν Ἑλβετίαν καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ μικρὸς βοσκὸς τῶν Ἀλπεων μετὰ τὴν παραξενὴν καραμοῦζαν του ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ σκιτιοῦ. Ὁ Γεωργάκης ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἤκουσε τὸ τραγουδάκι τοῦ βοσκῶ.

« Τὶ ἀστειὸς ἀνθρωπάκος ! ἐσκέφθη. Ἦθελα νὰ ἤξευρα γιατί βγαίνει ἀκρι-

βῶς τὴν στιγμὴν που κτυπᾷ τὸ ὠρολόγι. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ὑπάρχῃ κάποιος ἰδιαίτερος μηχανισμὸς που ὁ πατέρας δὲν τον ξεύρει ἢ δὲν θέλει νὰ μου τὸν ἐξηγήσῃ καὶ που ἤθελα πολὺ νὰ τον μάθω. » Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ Γεωργάκης, κτυπῶν τὸ ὠρολόγιον.

Ἦστερ’ ἀπὸ ὀλίγον, ἐβαλεν ἓνα μαξιλάρι ἐπάνω εἰς μίαν καρέκλαν, ἀνέβηκεν, ἀνοίξε τὸ πορτάκι που ἔκλειε τὴν μηχανὴν τοῦ ὠρολογίου καὶ μετὰ ἓνα φῶς εἰς τὸ χέρι, διὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερα, ἐπροσκαθοῦσε νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ σκοτεινὸν μυστήριον τοῦ Βοσκού τῶν Ἀλπεων.

Ἀφ’ οὗ παρετήρησεν ἀρκετὴν ὥραν, ἐπῆρε χαρτί καὶ μολύβι καὶ ἐπροσπάθησε νὰ χαράξῃ ὅσον ἠμποροῦσε καλλίτερα τὸ σχέδιον τῶν διαφόρων τροχῶν τοῦ μηχανισμοῦ κατόπιν ἀνέβη πάλιν διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς παρατηρήσεις του.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσῃ καλῶς τὸν μηχανισμὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκινεῖτο ὁ βοσκὸς, ἦτο ἀπαραίτητον νὰ σημάγῃ τὸ ὠρολόγιον. Ὁ Γεωργάκης ἐκτύπησε τὴν ὥραν. Ἦτο πέντε καὶ δέκα. Ἐπρεπε νὰ περιμενῇ εἴκοσι ὅλα λεπτὰ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀνθρωπάκος. Τὰ εἴκοσι αὐτὰ λεπτὰ ἐφαίνοντο εἰς τὸν Γεωργάκη ὀλόκληρος αἰὼν.

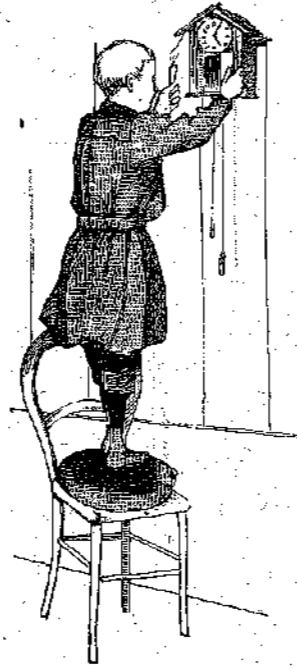
Εἶχεν ἴδῃ πολλὰκις τὸν πατέρα του νὰ κινῆ μετὰ τὸν δάκτυλον τοῦ δείκτη τοῦ ὠρολογίου, διὰ νὰ τοὺς βάλῃ τὴν ὥραν, ὅσας ἐλησιμόνουν νὰ το χορδίσουν καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἠμποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

Ἐπιασε λοιπὸν τὸν λεπτοδείκτην ἄλλ’ ἀντὶ νὰ τον στρέψῃ εἰς ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, τὸν ἔστρεψεν ἀντιθέτως, ἐσκάνδαλισε τὸ κρουστικὸν μηχανημα καὶ κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ Γεωργάκη ὁ μικρὸς βοσκὸς ἐνεπα-

νίσθη δύο φορές κατὰ συνέχειαν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε τῷ εἶχε συμβῆ. . .

Ὁ Γεωργάκης ἀνησυχήσας κάπως, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρὸς του. Τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ὠρολογίου ἐδείκνυε πέντε καὶ τέταρτον. Ἐποθετήσας τοὺς δείκτας τοῦ ἄλλου ὠρολογίου εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ ἐπερίμενε μετὰ ἀγωνίαν.

Ἐγένετο ἡ ὥρα πεντέμισση, ἀλλ’ ὁ μικρὸς βοσκὸς δὲν ἐξῆλθεν.

Ἀνέβηκεν, ἀνοίξε τὸ πορτάκι... (Σελ. 148, στήλ. γ.)

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 141]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ.

ΕΠΙΕΚΡΕΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ ἦσαν κάθησαν νὰναθάλουν ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας τὴν ἀναχώρησίν των, διὰ νὰ προετοιμάσουν διὰ τὸ ταξίδιον τὸν Φίλιππον. Πρῶτον τὰ ἐνδύματα τοῦ παιδίου ἦσαν ἀνεπαρκῆ καὶ ὑπὸ ἐποφιν ποιότητος καὶ ὑπὸ ἐποφιν κομψότητος, ἔπρεπε δὲ νὰνακαινισθοῦν ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῶν προσώπων, τὰ ὅποια θὰ εἶχε τοῦ λοιποῦ ὡς γονεῖς.

Ἐξ ἄλλου ὁ κύριος Ἐνσορτ δὲν ἦτο ἐντελὼς ἄσχυρος ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἐλαβεν ἀφῆνης περὶ τοῦ παιδίου καὶ ἡ ὁποία ἄλλως τὴν ἐπεβάλλετο ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἠγάπων τρυφερῶς τὸν Φίλιππον. Ἡ παρουσία τοῦ ἦτο χαρὰ δι’ αὐτοὺς καὶ θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς νὰ τον πάρουν μαζὶ των εἰς Νεαν Ὑόρκην καὶ νὰ περάσουν ἐκεῖ ὀλίγας μῆνας ἄλλ’ ἀπὸ τούτου, μέχρι τοῦ νὰ υἰοθετήσουν ἐντελῶς ἐν παιδίον ξένον, νὰ ὑποχρεωθοῦν, ἠθικῶς τουλάχιστον, νὰ τῷ χρησιμεύσουν τοῦ λοιποῦ ὡς γονεῖς, ἢ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη καὶ φυσικὰ ὁ καλλιτέγνης ἠσθάνετο κάποιαν ἀνησυχίαν διὰ τὴν ἀφῆνιδιαν αὐτὴν ἀπόφασιν.

— Εἶνε λαμπρὸ παιδί, χαριτωμένον παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, δταν εὐρέθη μόνη μετὰ τοῦ συζύγου της. Θὰ εἶνε μεγάλη καρηγορία δι’ ἐμέ, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τον ἔχωμεν μαζὶ μας μετὰ χαροποιεῖ ὑπερβολικὰ.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡ Δέα ἦλθεν ἐνωρίς εἰς τὸ ἐργαστήριον μετὰ τὴν ἐλπίδα βέβαια ν’ ἀπαντήσῃ ἐκεῖ τὸν Φίλιππον. Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἐλείπε καὶ ἡ κυρία Ἐνσορτ ἦτο μόνη, καταγινόμενη εἰς τὴν προσεχτικὴν ἐξέτασιν ἐνὸς δέματος, περιεχόντος τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια εἶχεν ἀγοράσῃ τὴν προτεραίαν διὰ τὸ παιδίον.

— Ὅλ’ αὐτὰ εἶνε τοῦ Φιλίππου; ἠρώτησε πλήρης χαρᾶς, ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ.

— Ναι, πουλάκι μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία Ἐνσορτ μειδιῶσα, σοῦ φαίνονται πολλὰ; — Πολλὰ ὄχι ὅσα νὰ ἔχῃ ὁ Φίλιππος τοῦ ἀξίζου καὶ χαίρω πολὺ πού ὄλ’ αὐτὰ εἶνε δικὰ του. Τὶ εὐμορφος πού θὰ εἶνε μετὰ τὰ καινούργια αὐτὰ φορέματα ! Ἐλπίζω ὅτι τὸ κρέπι πού του ἐδῶσα θὰ το βάλῃ ἔς τὸ καινούργιο του καπέλο. Τὸ ἐφόρεσα ἐγὼ ὅταν ἀπέθανε ἡ μητέρα μου. Σὲ κανένα ἄλλον δὲν θὰ το ἐδίνα παρὰ εἰς τὸν Φίλιππον. Κάθε φορά που θὰ το βλέπῃ, θὰ με θυμᾶται. Ἡ κυρία Ἐνσορτ εἶπε τότε εἰς τὸ

Ἀγαπητέ μου Φίλιππε, μὴν κλαῖς ἔτσι. (Σελ. 150, στήλ. α.)

κοράσιον, ὅτι ὁ Φίλιππος εἶχεν ἐξέλθῃ ἐνωρίς. Εἶχεν ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ νὰ φυτεύσῃ εἰς τὸν τάφον τῆς Ἀντωνίας μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς Ἐκαθλέως Δετραβάς.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἡ Δέα, θὰ ὑπάγῃ καὶ ἐγὼ νὰ τον βοηθήσω. Ἐξέβρω τὸ μέρος ἔχω πάγῃ ἐκεῖ πολλές φορές ἐκεῖ εἶνε θαμμένη καὶ ἡ μητέρα μου. Ὁ τάφος τῆς Ἀντωνίας δὲν εἶνε πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸν ἰδικὸν της. Εἶνε ἐνὸς κήπος πολὺ ἡσυχος. Δὲν ἀκούει κανεὶς ἐκεῖ τὸν παραμικρὸν θόρυβον. Ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ πουλιὰ κελαθεῖν σιγαλά-σιγά, σὰν νὰ ἐφοβοῦντο μὴ ζυπνίσουν τοὺς πεθαμένους. Ἄ, ναι, θὰ πάγω νὰ βοηθήσω τὸν Φίλιππον νὰ φυτεύσῃ τὰ ἄνθη του.

Καὶ χαιρετίσασα χαριέντως τὴν κυρίαν

Η ΑΥΓΗ

Σκορπίζει ἡ αὐγοῦλα ζωὴ ἔς τὴ λαγκαδιὰ καὶ λάμπει ἡ βροσοῦλα ἔς τὰ πράσινα κλαδιὰ.

Ροδοφωτίζῃ ἡ δούσις λάμπῃ ἡ ἀνατολὴ εἴσοδος δὲν ἡ φύσις χαροῦμένη στολά.

Νεράκι παγωμένο τρέχει ἔς τὴ θεμματιὰ πουλιὰ χαριτωμένα τὸ λέει ἔς τὴν ἰτιά.

Καὶ πᾶσι τὸ χωριτάκι εἰς τὸ σχολεῖο φαδρό, κ’ ἔχει ἔς τὸ σακκουλάκι λίγο ψωμί ξερό.

Α. Γρ. Κ.

αύθαινα δὲσφ προχωρεῖ τις πρὸς τὴν λύσιν, μὲ ἀλόγητος τόσον ζωντανῶς καὶ μὲ χαρακτηριστὴ ἀκρίβη, εἰμποροῦμε νὰ πούμε, ὥστε τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ τα διαβάζουν καὶ νὰ τα παίξουν χαρὶν... τῶν μεγάλων.» κτλ. κτλ.

Η « Βημερίς τῶν Κυριῶν καὶ πάλιν εἰς τὴ φύλλον τῆς 12 Μαΐου ε. ε. γράφει: «... Ἀπὸ τίνος ὁ κ. Γρ Βενοπούλου ἤρχισε νὰ γράφῃ καὶ διὰ τὸν μικροκόσμον τῶν παιδιῶν. Μεταξὺ ἄλλων τὸ ὑπὸ τὸν ἀνω τίτλον βιβλιό- ριόν του, ἀποβαίνει πολὺτιμον ἐφόδιον καὶ διὰ διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσαις καὶ διὰ μητέρας, ἀλλὰ καὶ διὰ παιδικὰς βιβλιοθήκας. Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστρια τοῦ κ. Βενοπού- λου ἔχουν νὰ διέλθουν ἀπολαυστικὰς, ὄρας, ἀ- νευρισκόντες εἰς χαρακτηριστὰς, αὐς μετὰ τόσῃς τέχνης καὶ ψυχολογικῆς ἀκριβεῆς διατύπωσῃς, τὰς μικρὰς προσωπικότητάς των, μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐλαττώματά των, τῶν ὁποίων θμως τὴν θεραπείαν ὑποδεικνύει ὁ ἐξ ἴσου καλὸς τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων συγγραφεὺς.»

Ἄν πρόκειται νὰλλάξῃς τὸ ὄρατόν σου ψευ- δῶνυμον, **Ἐρωτησθε**, πρὲς νὰ εὖρηξ κανέν ὀρασιότερον. Αὐτὰ πού μου προτεινέας εἶνε πολὺ κοινὰ. Τὶ κομψὸ τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου. Πῶς ἀπὸ τὸ παραμικρότερον φαίνεται ὁ καλλι- σθητὰς ἄνθρωπος!

Βεβαίως, καλὰ μὲ φίλη **Βασιλίσσα Τα- ἰτοῦ**, ἔχω περιέργειαν νὰ μάθω τὸ ἔλλοτε ψευ- δῶνυμόν σου, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο τὸ ἀλη- θές ὄνομά σου. Ψεῦδες κατὰ τι; Μολονότι πολὺ με συνεπλίνισεν ἡ ἐπιστολή σου, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον τρυφερὰ περιγράφεις τὴν ἀνανέωσιν τῶν σχέσεών μας, μολονότι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς, ἔ, δὲν θά σου ἀπαντήσω πλέον ἂν δὲν μου εἴπῃς τὸ ὄνομά σου. Εἶνε ὄρος μου αὐτὸς ἀπαράβατος νὰ μὴ δεχθῶμαι ἀγνώστους φίλας καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃς νὰ μένη ἀγνωστος, οὔτε εἰς τὴν Διαικωνισμόν μου θά συμπεριληφθῇ — δυστυχῶς!

Ἐπιβίω νὰ τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, **Ἰηρῆς** τοῦ **Ἐβρώτα** (αὐτὸ τὸ ψευδῶνυμόν μου ἤρσες καλλιτέρα,) καὶ νὰ μου γράψῃς συχνά. Στείλε εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ κάρῃς τὸ ἐξω- φύλλον τοῦ τόμου.

Σὺ, κολλοῖ ἀπὸ τοὺς ἀγωνισθέντας εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας ἦσαν παλαιοὶ μου φίλοι, π. χ: ὁ Χαλκοκομβλῆς, ὁ Βιρσῆς καὶ ἄλλοι. Ἄς το μᾶθῃ ἡ **Μαρονωτίσσαις** ἡ ὁποία μ' ἐ- ρωτᾷ καὶ ἄς δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια μου διὰ τὴν ἐπίδοσίν τῆς εἰς τὰ διάφορα ἀγωνίσματα Ὅσα μὲ γράφει τὰ εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν, ἀλλὰ ἴσα ἴσα ἐπιθεὶ εἶνε **ἔσπρος** δὲν ἰδύμισσε πού τον εἶπεν ἄσχημον — μὲ δῖδου.

Ἡ **Μαρονωτίσσαις** συγχαίρει τὴν Ἄττικὴν **Νύκτα** καὶ τὴν ἐρωτᾷ εἰς πόσῃν Σχολεῖον πη- γαίνει. Ἐπίσης ζητεῖ νὰ μάθῃ τὰ ὄνοματα, ἡ τοῦλάχιστον τὰ ἀρχικὰ τοῦ **Χρονιόμενον Τιμω- ρησθεῦ**, τοῦ **Καλασμῶ Ἐκόμου** καὶ τοῦ Ἄ- καματίου **Ποδηλάτου**.

Διὰ τὴν πικρὰ παράπονα, ἀγαπητῆ μου **Χρυσάλλει**; Πίστευσε, δὲ πολὺ μ' ἐλύπησες. Σὺν νὰ μου λές, δὲν ξεχωρίζω τὰς φίλας μου καὶ εἰς ἄλλας μὲν ἀπαντῶ, εἰς ἄλλας δὲ ὄχι. Μὰ εἶνε τοῦτο δυνατόν; Ὅχι, ἀγαπητῆ μου γράψε μου, νὰ ἰδῆς δὲν θά σου ἀπαντῶ πάντοτε. Μὲ πολλὴν μου ἐχαριστήσῃς θά γνωρίσω τὴν ἀδελφὴν σου.

Ἡ **Δύρα** τοῦ Ἀρίονος αὐτὴν τὴν φορὰν φάλλει τὴν... Μάρθαν καὶ μὲ ἀπροσχητὰ μᾶ- λιστα. Ἰδοὺ τὸ δίστηχον, τὸ ὁποῖον μὲ στέλλει.

Πρὸς τὴν κυρὰ **Μάρθα**
Μαρτοπούλου ἀσπασμένο τῆμορρῶ σου τσε- [μπεράκι.
Θαρρῶ πῶς, νὰ, βλέπω τώρα τῆς νεῆς μου [τὸ μουρτίκι.

Φαντάσσαι πλέον, **Δύρα** τοῦ Ἀρίονος, τὸν ἐνοουσιασμόν τῆς Μάρθας καὶ ἔλων τῶν οἰκείων. Δὲ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία τραγωδοῦν τὸ δίστηχον σου ἔν χορῶ. Ἐτεπλήρωσε τὰς τρυφεράς σου παραγγέλαις.

Ἔχει κάποιον χάρτη τὸ ποιηματάκι σου, **Ἦσυχον Ἀσπρίαι**, ἀλλὰ γλώσσαν καὶ μέτρον πολὺ ἀνάμαλα. Ἐν συνόφῃ μου ἤρσες καὶ σε συγχαίρω. Ὅς πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις ἔγε λοιπὸν ὑπομονὴν! Περιμένω τὸ ψευδῶνυμόν τῆς ἀδελφῆς σου καὶ τὴν ἀπάντησά σου.

Ποιητικώτατα περιγράφεις τὸν κῆκόν σου, **Δύρα** τοῦ **Φαλήρου**, εἰς τὸν ὁποῖον τόσον ὀ- ραίαις διέρχεται στυγμάς. Ἡ καλλιέργεια τῶν ἀνθέων πού τόσον ἀγαπᾷς, θά σε κάμῃ νὰ ἔχῃς πάντοτε τρυφερὰν ψυχὴν καὶ ἀγαθὰ αἰσθήματα.

Ὁ **Ἰρυσσθε** **Ἰδὸν** δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μου ἐνασταιλῇ τὰς λύσεις, διότι ἐδεδόθησα τὸ ψευ- δῶνυμόν σου.

Καὶ ὁ **Καλὸς Γεῖτων** συγχαίρει μὲ πολὺ θερ- μὸς λέξεις τὴν Ἄττικὴν **Νύκτα** διὰ τὸ βρα- βεῖόν τῆς. Ὁ δὲ κ. Φαίδων συγχαίρει τὸν **Καλὸν Γεῖτονα** δι' ὅσα μὲ γράφει περὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων.

Ἄν ὄπως ἤρσισες, **Σαρραῆ** **Σφιγξ**, ἐξακο- λουθήσῃς νὰ μὲ σέλλῃς καλὰς πνευματικὰς ἀ- σκήσεις, πρωτατόπους καὶ συντόρους, συχνὰ θά βλέπῃς δημοσιευόμενας καὶ ἰδικίαις σου καὶ τότε θά πισθῆς μόνη σου δὲ θλούς μου τοὺς φίλους, εἴτε εἰς τὰς Ἀθήνας μένουσιν, εἴτε εἰς τὰς Ἐσκαρίας, εἴτε εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, τοὺς ἀγαπῶ ἔξῃσου, ὅπως μὲ μίση διανέμιε ἔξ ἴσου τὴν ἀγάπην τῆς εἰς δὲ τὰ τέκνα.

Ὁ **Χριστοφόρος Καλλιμῶς**, ὁ ὁποῖος μὲ ἔγραψε μίαν ἐκτάκτως ὄραϊαν ἐπιστολήν — καὶ τον παρακαλῶ αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὲ τὴν διδῇ συχνότερα, — ἀσπάζεται τὸν **Καλα- σμῶν Ἐκόμου**, πρὸς τὸν ὁποῖον λέγει, ἔν καὶ δὲν τον γνωρίζεις, αἰσθάνεται ἰδιαίτερον τινα **περιπέθαιαν**, διὰ τὴν ἀφέλειαν ἔν γίνεσι τῶν ἐκφράσεών του.

Πρὸς σὲ ἀκηρυθονόμη, ἀγαπητῆ μου **Ὀλυμ- πιονίκα**, καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει αὐτὸ τὸ ψευδῶνυμόν. Εἶσαι δὲ ὡς ἐπίω καὶ μαθητῆς τῆς Ἀ' τοῦ Γυμνασίου! Ἄ, εὖγε, εὖγε, αἰε μοι. Τὸ ἴδιον μὲ γράφει καὶ ὁ Ἄττικὸς **Ὀβ- ρανθῶς**, τὸν ὁποῖον ἐπίσης συγχαίρω καὶ ἀσπάζομαι.

Διὰ τὴν εὐμενῆ ὑποδοχὴν δὲν ἔπρεπε νὰμρι- θάλλῃς δῖδου, **Γλυκεῖα Πατρις**. Θά μου γρά- φῃς λοιπὸν τακτικὰ; Ὁ, εἰ χαρὰ!

Ὁ **Ἰρυσσθε**ς ἀνυκομῶν νὰ ἴδῃ τὴν εἰκόνα τῆς Ἄττικῆς **Νυκτὸς**. Ἀκούς, Ἄττικὴ **Νύξ**; Νὰ μὲ τὴν στείλῃς γρήγορα νάνην δημοσιεύσω.

Ὁ, πῶσον ἐλυπήθην, πού θείκται ἀπὸ τὸ γραφεῖόν θεαν ἤθελες νὸ με ἰδῆς, ἀγαπητῆ μου Ἄρθουρ Κοῦν. Διὰ τὴν δὲν ἐναγῆρῃσσο; Ἀπὸ τὴν ἴδια ἠρώσαν ἐπέσεισσαν τὰ γλυκὰ τῆς Μάρθας, **Λευκὸ** μου **Περιστεράκι**! Ἀλλὰ γιὰ τὴν τόσα παράπονα; Ἐγὼ σοῦ ἀπαντῶ μὲ πόσῃν προθυμίᾳ!

Τὸ **Λευκὸ** **Περιστεράκι** ἀσπάζεται τὸ **Λευ- κὸν Ρῶδον** καὶ τὴν **Φιλεργὸν Χελιδόνα**.

Νὰ μὴ διατάξῃς, νὰ μὲ ζητῆς ὁσάκις δὲν λαμβάνεις κανέν φυλλάδιον, **Ὁραὶ Ἄρκετρα**. Τὰ ἔλαβες τώρα; Τὸ στικτὸ μὲ σὲ ἀντασπάζεται.

Εἶνε δικαιοῦμά σου, **Φαίνε**, νὰ παραχωρήσῃς τὴν θέσιν σου διὰ τὸν Διαικωνισμόν τῶν ἴσσεων εἰς τὴν ἀδελφὴν σου. Ἀπὸ τὰ ψευδῶνυμᾶ κρου προτεινέας ἐπέλεγῃ τὸ **Ποιητήρια Σαμψῶ**. Φιλητῆ σην ἐκ μέρους μου καὶ εἰπὲ τῆς νὰ μὲ γράψῃ καὶ ἡ ἰδία.

Ἀπὸ θνα **γλυκὸ γιλάκι** στέλλει ἡ Διά- πλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς **Τιζ-Τάκ**, **Ἀδρ Κεχώστη**, **Θαυμαστήν τῶν Ὁραίων Τεγγῶν** (ὁ ὁποῖος δύναται νὰ μὲ στείλῃ μίαν δραχμὴν διὰ νὰ του στείλω τὸ Βιβλίον τῆς συμπεριφορᾶς) **Περωτῶν Πήγαρον** (τὸ λάθος ἐδεδόθησεν καὶ τοῦ λοιποῦ στέλλονται δύο φυλλάδια), **Μικρὸν Διάβαλον**, **Ἀετὸν τῶν Ὁραίων**, **Ἀρχιανταρ- γὸν Θεμιστοκλέα**, **Παγωμῶνον Ὀκεανόν**, **Ἰσθ**, **Μεσσημῶνον Ἀστέρη**, **Δάφνην**, Ἀν- τώνιον Γούναρη καὶ λοιποὺς ὧν ἔλαβα τὰ ἐπι- μύθια τοῦ μύθου τοῦ Κριθῶς, ἔξ ὧν τὸ καλλι- τερον θά δημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσους στέλλονται μέχρι 18' Ἰουνίου 1896

254. Κυλλαδογράφος.

Ἰδ' ἄρατον μου εἶνε νησί, τὸ δεύτερον μου γράμμα. τὸ τρίτον μου πολὺ μισαί ὁ κλέπτων ἔλλου πράγμα, τὸ σύνολον μου δὲ πτηνὸν κατὰμαυρον χειμερινόν.

Ἐστὴλη ὑπὸ τῆς Σφραγῆς; Ἐστὴν;

255. Σοισιγεογράφος

Ἐ φιλὸν ἔδωκα, ὁ μικρὸν βίβω βλέπω τὴ ἔκαμα καὶ το θαυμάζω: ἀνέδρον παρήλαβα μέγα, ὄρατον κ' ἔνα ἐμόρρωσα τὸν βασιλεῖον.

Ἐστὴλη τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου

256. Περὸν.

Νάντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ τῆς λαθῆς καὶ τοῦ μέσου ὀδόντος τῆς περὸνῆς διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκειται τὸ ὄνομα κε- τοῖκου νήσου τῆς Ἑλλάδος: αἱ δὲ στιγμαὶ τοῦ δεξιοῦ καὶ ἀρι- στεροῦ ὀδόντος νάποτελωσῃ δύο προθέσεις, καὶ αἱ στιγμαὶ τῆς βάσεως τὸ ὄνομα ἔρπετοῦ.

Ἐστὴλη ὑπὸ τῆς Ἀπαιθῆς Νουαίς

257. Πυραμίδες.

Νάντικατασταθῶσιν αἱ σταυροὶ διὰ γραμμά- τῶν ὥστε νάναγινώ- σκεται τὸ ὄνομα τυ- ρίνου αἱ δὲ ἐκτὸς στιγμαὶ τῆς βάσεως

μετὰ τῶν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυρῶν νάποτε- λῶσῃ τὸ ὄνομα λυρικοῦ ποιητοῦ, αἱ ὑπεράνω αὐ- τῶν ἔξ κρᾶτος τῆς Ἀσίας, αἱ ὑπεράνω τεί- σσας φωσιῶν φαινόμενον καὶ αἱ ὑπεράνω δύο θεῶν.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Ἐστῆρου

258. Κυθολέξιν.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΑΑΑΙΗΜΜΟΣΣΣΣΣΣΣΣΣΣ σχηματίσων κυθολέξιν περιχρὸν καὶ τὸ Σίαιμ.

Ἐστὴλη ὑπὸ τῆς Φιλεργῶν Χελιδόνας

259. Πρόβληγμα.

Ποῖος εἶνε ὁ ἀριθμὸς ὁσας διακρούμενος διὰ τοῦ 3, διὰ τοῦ 5 καὶ διὰ τοῦ 7 μένει ἀνευ ὑπολοί- που;

Ἐστὴλη ὑπὸ Διη. Ν. Καρῶσιν

260-261. Μεταμορφώσεις.

- 1. Τὸ **Θῆμα** δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ **πιδῆμα**.
- 2. Ὁ **οἶκος** δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ **πύργος**.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Μαρονωτίου Ἀρίονου

262. Διπλῆ ἀπροστοχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων καὶ τὰ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀνα- γινωσκόμενα, ἀποτελοῦσιν οὐσίαν ἀπαραίτητον εἰς τὴν τροφήν.

- 1. Ἠπειρος. 2. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Ἀντινομία. 4. Νῆσος.

Ἐστὴλη ὑπὸ τοῦ Ἀττοῦ τῶν Ὁραίων

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Μαρτίου 1896.

- 152. Ἄνθος (ἄν, θός). — 153. Ἰούλιος, Ἰ- ούνιος. 154. Ἀρχων, ἄρχων. —

- 155. Ν Α 156. Θ

- ΠΑΘΟΙ ΧΗΝ
- Ο ΚΥΡΟΣ
- Ε ΠΑΝΑΜΑΣ

- 157-158. 1. Λυών. 2. Ρώμη. — 159-163.

Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος ε, αἱ δὲ σχηματιζόμενα λέξεις εἶνε: οἶκος, οἶκος, λίθος, ἄγιος, πικρὸς. — 164. ΟΚΥΠΟΑΗ (1. Οκυρὸν 2, Κύρος. 3. ΠΟσειδών. 4. ΔΗλας) — 165. Ὅπου πίσις ἐκεῖ ἀγάπη. Ὅπου ἀγάπη ἐκεῖ εἰρήνη. Ὅπου εἰρήνη ἐκεῖ ὁ θεός. Ὅπου ὁ θεός οὐδέμια ἀνάγκη. — 166. Ἀπὸ τῆς πρώ- τῆς Ἰανουαρίου ἡ Διάπλασις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δέκατον ὄρθρον αὐτῆς ἔτος.